

Toivoa on

Vaikka edellisestä kirjeestä on ehtinyt kulua vain vähän yli kuukausi, on tähän väliin mahtunut kaksi merkittävää työtapausta ja niiden ohessa arkista perustyötäkin.

Kiitos aktio!

Ensimmäinen iso juttu oli Evankelisten Opiskelijoiden aktio, jonka tulosta kerroinkin jo viime kirjeessä. Alma, Hanna, Lotta ja Matias osoittautuivat timanttiseksi porukaksi, josta oli meille Opiskelijapäivillä paljon apua. Ihan heti ei kuitenkaan pantu aktiota töihin, vaan sunnuntai käytettiin Paavalin kirkon messuun osallistumalla sekä kaupunkiin ja toisiimme paremmin tutustumalla. Iso ilo oli saada jo tuolloin seuraksi myös paikalliset opiskelija-aktiivimme Eliise ja Kaspar.

Maanantaiaamu alkoi tehokkaan aikaisin, sillä jalkauduimme neljäksi tunniksi Raatihuoneen aukiolle Opiskelijapäivät aloittavaan Pannkoogihommik-tapahtumaan, jossa eri tahot jakoivat ilmaista aamupalaa. Aktiolaiset ja mukaan ehtineet paikalliset kohtasivat opiskelijoita, kyselivät heidän rakkauden kielistään ja jakoivat karkkia ja raamatunkohdalla varustettuja sydämiä. Rakkausteema oli johdattellessa kutsumaan keskiviikkoillan tapahtumaan, jossa puhuttiin todellisesta rakkaudesta.

Myös tiistain ja keskiviikkoamupäivän ohjelmassa oli kaupungille jalkautumista, ja keskiviikkoiltana koitti viikon huippuhetki eli itse tapahtuma. On aina jännittävää nähdä, tuleeko lopulta kaupungilla kohdatuista ihmisistä ketään mukaan, mutta iloiseksi yllätyksemme meitä oli koolla nelisenkymmentä: EEÜ:n omaa väkeä, paikallisia ystäviä, kristittyjä vaihto-opiskelijoita ja niin virolaisia kuin ulkomaalaisia ei-uskoviakin. Hienoa oli kuunnella keskustelun porinaa Luken opetuksen yhteydessä ja seurata sitä, kuinka väki ei illan päätteeksi meinannut malttaa lähteä kotiin. Kirsi oli saanut koottua eri tehtäviin hienon joukon vapaaehtoisia, mikä ei ollut ollenkaan itsestään selvää, ja muutamat tarjoutuivat vielä paikan päälläkin auttamaan. Tapahtuman jälkivaikutukset ovat kuulemma näkyneet ainakin englanninkielisen opiskelijaraamoksen kävijämäärissä.

Koska Kirsi kantoi päävastuun keskiviikon tapahtumasta, jaoimme työt niin, että minä nappasin isompaa vastuuta aktioporukasta. Oli ihana seurata sitä intoa ja valmiutta, jolla he tarttuivat hyvin monenlaisiin tehtäviin keittiöhommista tilan somistamiseen ja ihmisten kohtaamiseen. Saa nähdä, millaiset vaikutukset tällä aktiolla on niin mukana

Tämän sivun kuvat vievät aktion ja Opiskelijapäivien tunnelmiin

olleisiin kuin niihin EO:laisiin, jotka loppuvuoden ja tulevan kevään aikana kuulevat aktiolaisten kokemuksista. Itselleni aikoinaan aktioon osallistuminen oli merkittäväällä tavalla vaikuttamassa siihen, että vuosia myöhemmin löysin itseni samasta maasta lähetystyöntekijänä.

Lootuse aeg

Toinen suurtapaus koko Viron kristillisen kentän kannalta oli viime viikonlopun Lootuse aeg eli Toivon aika -festivaali Tallinnassa. Ehkä muistat, kun alkuvuodesta kerroin tämän evankeliointitapahtuman olevan tulossa. Koko vuoden ajan ympäri Viroa oli valmistauduttu tuohon viikonloppuun ennakkokoulutusten avulla. Minun oli mahdollista pitää koulutus neljästi, mutta kaikkiaan viisikymmentä kouluttajaa ehtivät lähes 120 seurakuntaan rohkaisemaan kristittyjä elämään läheisessä suhteessa Jeesuksen kanssa, jakamaan uskostaan ja kutsumaan ystäviä mukaan seurakuntaan ja festivaalille. Lisäksi tarjosimme joitakin työkaluja uusien kristittyjen vastaanottamiseen seurakunnissa.

Itse en ole tuonkaltaiisiin tapahtumiin ennen osallistunut ja tunnustan olleeni hieman epäileväinen sen suhteen, miten virolaiset lähtevät mukaan. Mutta niin vain lauantai-iltana Tondiraban jäähalli täyttyi, ja sunnuntainakin porukkaa oli sen verran, että yhteensä päästiin yli 8950 osallistujaan. Amerikkalainen taustaorganisaatio Billy Graham Evangelistic Association mahdollisti sen, että seurakunnat ympäri Viroa saattoivat tulla paikalle ilmaisilla bussikyydeillä. Niin monta tuttua tapasin, että tuntui kuin melkein kaikki Viron kristityt olisivat olleet paikalla. Mutta onneksi oli paljon myös niitä, jotka eivät Jeesusta vielä tunteneet.

Eikä tämä jäänyt vapaiden suuntien tapahtumaksi, vaan saavuttiin myös luterilaisista seurakunnista. Iso merkitys oli sillä, että taustavoimissa luterilaista kirkkoa ei edustanut vain Lähetyskeskus, vaan arkkipiispakin oli aktiivisesti mukana ja rohkaisi luterilaisia osallistumaan niin ennakkokoulutuksiin kuin itse tapahtumaankin.

Ennakkokoulutuksen käyneillä oli mahdollisuus palvella tapahtumassa rukousavustajina, ja meidät kouluttajat pyydettiin ryhmänvetäjiksi, ja siinä roolissa itsekin molemmat illat vietin. Lisäksi päädyin sunnuntaina pikakouluttamaan muutaman avustajan, jotka eivät olleet varsinaiselle infotunnille ehtineet. Sinänsä rukousavustajien tehtävä oli yksinkertainen: puheensa loppuksi evankelista Will Graham kutsui alttarin eteen ne, jotka halusivat ensimmäistä kertaa tai taas uudestaan tulla Jeesuksen luo, ja johdatti heidät rukoukseen. Sen jälkeen meidän tehtävämme oli pitää huoli siitä, että jokainen eteen tullut ihminen tuli henkilökohtaisesti kohdatuksi, sai pienen materiaali-paketin ja antoi yhteystietonsa, jotta hänen kotipaikkakuntansa seurakunnasta voidaan ottaa häneen yhteyttä ja tukea uskonnollisella eteenpäin.

Mutta miltä tällainen tapahtuma näytti näin luterilaisen silmin? Tiedän, etten ollut ainoa, joka oli etukäteen enemmän tai vähemmän skeptinen sekä julistuksen teologian että tyylin suhteen, mutta järjestäjätiimi onnistui toteuttamaan tapahtuman, jonka jälkeen luterilainenkin saattoi todeta, että kannatti tehdä ja tulla ja kokea, kuinka suuri ja ihmeellinen Jumala meillä on. Toki julistuksessa kuuluivat evankelikaaliset painotukset, mutta ilman että se olisi tapahtunut painostavasti tai että ihmisten tunteita olisi manipuloitu tai kiihdytetty. Jeesus oli keskiössä niin puheissa kuin musiikissakin.

Sain todeta vääräksi myös epäilyni, vastaavatko ihmiset Virossa alttarikutsuun. Molempina iltoina sadat tulivat. Näkyi niin kyyneleitä kuin onnellisia hymyjäkin. Itse sain kohdata siellä tytön, jonka pitkä kaipuu Jumalan puoleen löysi lopulta täyttymyksensä. Rukoillaan näiden ihmisten puolesta, että he saisivat kasvaa uskossa ja löytäisivät seurakuntayhteyden.

Välillä arkeakin

Erikoistapausten sekaan on toki mahtunut tavallisempaa arkista työtäkin. Tänä syksynä pidän joka toinen keskiviikko raamattutunteja Paavalin seurakunnassa, vuoroviikoin piispa Joel Luhametsan kanssa. Opetan pikkuprofeetoista, joiden sanoma ei ole aina mukavaa opettaa, koska niin paljon julistuksessa korostuu ihmisten synti ja se, mitä Jumalan hylkäämisestä seuraa. Onneksi mukana ovat myös Jumalan suuret lupaukset, evankeliumi ja toivo. Toissailtana teemana oli Aamoksen kirja, ja ilahdutti illan loppuksi

saada palaute, että opetus oli paitsi kiinnostava myös hengellisesti virkistävä. Pikkuprofeetoista opetan myös kerran kuussa Pärnussa.

Olen päässyt pitämään myös kaksi rippikoulutuntia Puhjan seurakunnassa, ensimmäisen yhdestä lempi aiheestani eli Raamatusta ja toisen lähetystyöstä. Jälkimmäisen pidin yläkulman kuvassa näkyvien Toikan Hilkan ja Paavon kanssa, jotka tulivat viikoksi vapaaehtoishommiin Puhjaan ja pääsivät niin remonttihommiin kuin kouluvierailulle.

Pari viikkoa sitten pääsin kokemaan myös erityisen juhlahetken, jollaisia Suomessa ei ole. Täällä nimittäin on tapana juhlistaa sekä kulta- että hopeakonfirmaatioita eli kutsua kirkkoon 25 ja 50 vuotta sitten ripille päässeet. Minulla täyttyi tänä vuonna tuo 25 vuoden merkkipaalu, ja ilokseni Paavalin seurakunta kutsui sadonkorjuupyhän juhla jumalanpalvelukseen myös muualla konfirmoidut seurakunnan jäsenet, joten minäkin pääsin mukaan alttarilla siunattavaksi ja sain komean todistuksenkin.

Tältä näyttää Sleyn Viron-lähetysten tiimin nykyinen kokoonpano.

Tondiraban jäähallissa nuoria talkoolaisia seuratessa tuli välillä ihan Maata Näkyvissä -festarifiielis. Seuraava isompi ponnistus onkin reissu Turkuun ensin kuussa. Tällä kertaa lähdemme Etelä-Virosta pikkubussilla, ja Tallinnan väki tulee omilla kyydeillä. Noin 60 hengen joukko meitä on taas tulossa, joten onhan siinä organisointia. Kiitos, jos rukoilet reissumme puolesta. Mukaan on lähdössä täältä nyt monia nuorempia nuoria, joille nämä ovat ensimmäiset Maata Näkyvissä -festarit. Itsellekin on hienoa päästä juhlimaan 40-vuotiaita festareita – erityisesti, kun jaamme saman juhluvuoden.

Tervetuloa Haaponiemet

Lokakuun alusta Sleyn Viron-lähettilätkunta tuplaantui, kun saimme vahvuuteen mukaan Kirsi ja Rami Haaponiemen. Ensimmäiset kuukaudet menevät kielen opiskeluun ja sopeutumiseen, mutta keväällä heidän olisi tarkoitus aloitella Valgan rovastikunnan nuoriso- ja lapsityössä aluksi erityisesti Nöön seurakunnassa.

Viime viikolla pidimme ensimmäisen syyskokouksen tällä kokoonpanolla. Tällä kertaa pidimme yhteiskokousta Venäjän-lähettiläiden kanssa, ja teemaan sopivasti kokoustimme rajan pinnassa Narva-Jõesuussa. Viron porukalla kävimme lopuksi vielä Narvassa, ja saimme esitellä Haaponiemille Aleksanterin kirkon, josta meillä Kirsin kanssa on paljon nostalgisia muistoja vuoden 2018 Kirkkojen päivien aktioviikosta.

Talousnurkka

Syyskuun kannatusluvut olivat hienot. Kiitos siitä! Tähän kirjeeseen ei ole liittä kuvallista käppyrää, mutta 13 167 euron tavoite ylittyi 49 eurolla. Kiitos, kun olet tekemässä työtäni mahdolliseksi ja levittämässä toivon evankeliumia Viroon!

Lue lisää ja liity kuukausilahjoittajaksi osoitteessa: sley.fi/liisarossi
Instagram @liisa_vironmaassa Facebook @kolmellamantereella

You're my courage when I worry in the dead of night
You're my strength 'cause I'm not strong enough to win this fight
You are greater than the battle raging in my mind
I will trust You, Lord I will fear no more
I will lift my eyes I will lift my cares
Lay them in Your hands I'll leave them there
When the wind and waves are coming You shelter me
- The Afters: I Will Fear No More -

Rukousaiheita

- Kiitos onnistuneesta aktiosta, Opiskelijapäivien tapahtumasta ja Lootuse aeg -festivaalista
- Lootuse aeg saisi kantaa hyvää hedelmää osallistujien sydämissä ja seurakunnissa
- Maata Näkyvissä - festarireissu
- Raamattuopetukset ja uuden koulutuskokonaisuuden suunnittelu
- Lähetyskeskuksen työn kokonaiskuvan visiointi
- Tarpeeksi lepoa ja virkistystä pimenevän syksyn keskellä

Kiitos rukouksistasi!

Toivo on

Päivän Tunnussanan kohta alkaa tänään sanoilla: ”Sinulla on tulevaisuuden toivo” (Jer. 31:17). Silti toivo on asia, joka tuntuu nykyään olevan monilla hukassa. Välillä kristittyinäkin on vaara ajautua epätoivoon, jos juuttuu liikaa katsomaan kaikkea ympärillämme tapahtuvaa. Siksi on tärkeää uudestaan ja uudestaan muistuttaa itseään siitä, mistä todellinen toivo löytyy. Se ei löydy meistä, se ei löydy tästä maailmasta, vaan se löytyy Jeesuksesta. Siksi myös viikonlopun festivaalilla saatiin puhua ja laulaa siitä, että taloudellisen, poliittisen ja sotilaallisen epävarmuuden aikana meillä on kuitenkin toivon aika.

Kuvassa on lainaus amerikkalaisbändi The Aftersin kanssa laulettua ylistyksestä, joka muistutti, että Jumala on rohkeutemme yön pimeydessä, voimamme taistelussa, johon emme ole yksin tarpeeksi voimakkaita, ja suurempi mielemme taistelija. Siksi saamme luottaa Häneen, olla pelkäämättä, nostaa katseemme ja laskea taakamme Hänen käsiinsä tietäen, että myrskyissä Hän on suojamme.

Tuokoon Jeesus toivon myös Sinun syksyysi!

Liisa

Lahjoitus lähetystyölle

Liity kuukausilahjoittajaksi tai anna kertalahjoitus osoitteessa sley.fi/liisarossi. MobilePay: 32711. Voit laittaa haluamasi summan myös tilisiirtona Sleyin lahjoitustilille Danske Bank IBAN: FI13 8000 1500 7791 95, BIC: DABAFIHH. Käytä henkilökohtaista viitenumeroasi tai kirjoita viestikenttään Liisa Rossin rengas + oma kotiseurakuntasi. Lisätietoja: Anu Laine puh. 044 298 2601 tai anu.laine@sley.fi. Kiitos tuestasi! Jumala lahjasi siunatkoon. Keräyslupa: RA/2021/1127. www.sley.fi